

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Puławach IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Magdalena Gałkowska

Ławnicy: Bożena Mizak, Wiesław Sowa

Protokolant st. sekr. sądowy Agnieszka Wójciak

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2017 r. w Puławach

sprawy z powództwa R. O.

przeciwko Centrum Handlowo - (...) Spółka z o.o. w W.

o wynagrodzenie za pracę, sprostowanie świadectwa pracy, ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i odszkodowanie na podstawie art. 55§1¹ kp

I. zasądza od pozwanego Centrum Handlowo - (...) Spółka z o.o. w W. na rzecz R. O. kwotę 5.550,00 zł (pięć tysięcy pięćset pięćdziesiąt złotych) tytułem odszkodowania na podstawie art. 55§1¹ kp z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2017r. do dnia zapłaty;

II. prostuje świadectwo pracy wydane powódce R. O. przez Centrum Handlowo - (...) Spółka z o.o. w W., noszące datę sporządzenia 27 grudnia 2016r. w jego pkt 3, poprzez wykreślenie istniejącego tam zapisu, a wpisanie że stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę przez pracownika bez wypowiedzenia z winy pracodawcy – art. 55§1¹ kp;

III. umarza postępowanie w pozostałej części;

IV. wyrokowi w pkt 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

V. zasądza od pozwanego Centrum Handlowo - (...) Spółka z o.o. w W. na rzecz R. O. kwotę 1.260,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 25 stycznia 2017r. w sprawie IVP 20/17, powódka R. O. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) w W. kwot: 1.409,53 zł tytułem wynagrodzenia za grudzień 2016r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2017r. do dnia zapłaty, 176,19 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2017r. do dnia zapłaty i 5.550,00 zł tytułem odszkodowania na podstawie art. 55§1¹ kp z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2017r. do dnia zapłaty. Nadto

powódka wносиła o sprostowanie wydanego jej świadectwa pracy poprzez zmianę w nim informacji o sposobie ustania stosunku pracy tj. ustania na podstawie art. 55§1¹ kp, a nie na podstawie art. 30 §1 pkt 1 kp tj. porozumienia stron.

Zarządzeniem, sąd wyłączył do oddzielnego rozpoznania i wyrokowania sprawę o zasądzenie kwoty 5.550,00 zł tytułem odszkodowania na podstawie art. 55§1¹ kp i sprawa ta została wpisana pod numer IVP 36/17.

Zarządzeniem z dnia 23 marca 2017r., sprawa IVP 36/17 została jednak połączona ze sprawą IVP 20/17 do łącznego rozpoznania i wyrokowania.

Na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2017r. pełnomocnik powódki cofnął powództwo co do żądania zasądzenia na jej rzecz od pozwanej spółki kwoty 1.409,53 zł tytułem wynagrodzenia za grudzień 2016r. i kwoty 176,19 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, podtrzymując żądanie zasądzenia kwoty 5.550,00 zł tytułem odszkodowania dochodzonego na podstawie art. 55§1¹ kp, a także podtrzymywał żądanie sprostowanie świadectwa pracy wydanego powódce poprzez zmianę w nim informacji o sposobie ustania stosunku pracy tj. wpisania że stosunek pracy ustał na podstawie art. 55§1¹ kp, a nie na podstawie art. 30 §1 pkt 1 kp tj. porozumienia stron.

Pełnomocnik pozwanego Centrum Handlowo- (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wyraził zgodę na cofnięcie powództwa w części wskazanej przez stronę powodową; natomiast nie uznawał roszczenia o zasądzenie odszkodowania na podstawie art. 55§1¹ kp oraz żądania sprostowania świadectwa pracy wydanego powódce.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka R. O. była zatrudniona w pozwanym Centrum Handlowo- (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. od dnia 1 października 2010r. jako sprzedawca, w sklepie w K. (akta osobowe).

Terminem wypłaty wynagrodzeń ustalonym w spółce był dzień 10 następnego miesiąca (informacja o warunkach zatrudnienia – akta osobowe). Do lipca 2016r. wypłaty wynagrodzenia dla pracowników w sklepie w K. odbywały się zwykle w terminie, na konto pracownika (bezsporne).

Od lipca 2016r. konta bankowe pozwanej spółki były zablokowane z uwagi na zajęcia komornicze wynikające z działań (...) sp. z o.o. podejmowanych wobec pozwanej spółki (zeznania Prezesa Zarządu pozwanej spółki (...) k.39-39v). Wtedy też Zarząd pozwanej spółki podjął decyzję o dokonywaniu wypłat dla pracowników min. sklepu w K., na podstawie list wynagrodzeń przesyłanych co miesiąc przez biuro pozwanej spółki do sklepu w K. i tam na miejscu, kierownik sklepu wypłacał każdemu z pracowników sklepu, w różnych dniach, wynagrodzenie „ do ręki”, wyłącznie z utargów uzyskanych w danym sklepie (bezsporne). Wypłata tego wynagrodzenia dokonywana była od lipca 2016r., zawsze po dniu 10 następnego miesiąca, dany pracownik kwitował fakt otrzymania pieniędzy, wpisując datę rzeczywistego otrzymania pieniędzy (zeznania powódki słuchanej w trybie art. 299 kpc k.38v-39).

Wynagrodzenie za listopad 2016r. zostało powódce wypłacone przed dniem 22 grudnia 2016r., ale po dniu 10 grudnia 2016r. (zeznania powódki słuchanej w trybie art. 299 kpc k.38v-39).

W grudniu 2016r. w sklepie w K. planowane było przekształcenie tego sklepu, w ramach działalności pozwanej spółki, w C. Expres i pracownicy, w tym powódka, brali czynny udział w pracach związanych z tym przekształceniem, ale w tym czasie warunki pracy stawały się trudne, bo decyzją (...) sp. z o.o. odcięto w sklepie dopływ prądu, odłączono kanalizację, wodę (zeznania stron słuchanych w trybie art. 299 kpc).

W dniu 22 grudnia 2016r. planowane było otwarcie sklepu, poprzedniego dnia pracownicy sklepu, w tym powódka, intensywnie pracowali przy pracach związanych z otwarciem sklepu, ale tego dnia okazało się, że jednak sklep w ramach działalności pozwanej spółki nie zostanie otwarty (zeznania stron słuchanych w trybie art. 299 kpc).

Wtedy powódka sporządziła oświadczenie woli o rozwiązaniu stosunku pracy na podstawie art. 55§1¹ kp, a jako przyczynę wskazała niewypłacanie pracownikowi w terminie wynagrodzenia, co stanowi ciężkie naruszenie

podstawowych obowiązków wobec pracownika (k.6, akta osobowe). Pismo to zostało tego dnia wręczone przedstawicielowi pracodawcy (bezsporne).

Stosunek pracy łączący strony rozwiązał się w dniu 22 grudnia 2016r., powódka otrzymała świadectwo pracy w dniu 2 stycznia 2017r., w którym wpisano, iż stosunek pracy ustał w dniu 22 grudnia 2016r. na mocy porozumienia stron art. 30 §1 pkt 1 kp (k.7-8, akta osobowe).

W dniu 3 stycznia 2017r. powódka zwróciła się do pozwanego o sprostowanie wydanego jej świadectwa pracy co do pkt 3 – sposobu ustania stosunku pracy- ustał w dniu 22 grudnia 2016r. na podstawie art. 55§1¹ kp, a nie na podstawie art. 30 §1 pkt 1 kp tj. porozumienia stron i co do pkt 4 (k. 10, akta osobowe). Pismem z dnia 12 stycznia 2017r. pozwany pracodawca zawiadomił powódkę o odmowie sprostowania świadectwa pracy uzasadniając swoje stanowisko tym, że po złożeniu przez powódkę wypowiedzenia opuściła ona stanowisko pracy a zatem rozwiązanie stosunku pracy za porozumieniem stron było jedynym sposobem, który nie skutkował koniecznością wyciągnięcia konsekwencji prawnych i finansowych w stosunku do powódki ze strony pracodawcy (k.9).

W dniu 2 marca 2017r. pozwana spółka przekazała powódce wynagrodzenie za grudzień 2016r. i ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy (k.24, zeznania powódki słuchanej w trybie art. 299 kpc).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie złożonych do akt sprawy a wskazanych wyżej dokumentów i akt osobowych powódki, których prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a także na podstawie zeznań stron słuchanych w trybie art. 299 kpc, które to zeznania co do istotnych elementów nie różnią się pomiędzy sobą, a więc zeznania te obdarzone zostały walorem wiarygodności.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Żądanie powódki sprostowania świadectwa pracy wydanego jej przez pozwaną spółkę w jego pkt 3, poprzez zmianę w nim informacji o sposobie ustania stosunku pracy tj. wpisania że stosunek pracy ustał na podstawie art. 55§1¹ kp, a nie na podstawie art. 30 §1 pkt 1 kp tj. porozumienia stron, jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 55 §1¹ kp pracownik może rozwiązać umowę o pracę w trybie określonym w §1, a więc bez wypowiedzenia wtedy, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika; w takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Zgodnie z §2 tegoż przepisu, oświadczenie pracownika o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno nastąpić na piśmie, z podaniem przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy.

Zgodnie zaś z art.61§1 kc w zw. z art. 300kp, oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy do niej doszło w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Bezspornym jest, że powódka w dniu 22 grudnia 2016r. sporządziła na piśmie jednostronne oświadczenie woli o rozwiązaniu przez nią bez wypowiedzenia z winy pracodawcy umowy o pracę wraz z uzasadnieniem, oświadczenie to zostało tego dnia wręczone przedstawicielowi pozwanego pracodawcy i z tym dniem – jak stanowi zapis w pkt1 świadectwa pracy, stosunek pracy łączący strony rozwiązał się.

Pozwany nie kwestionuje, że takie pismo zawierające oświadczenie woli powódki wpłynęło do niego tego dnia, ale podnosi, że wobec tego iż po złożeniu tego – jak to nazwał pozwany pracodawca wypowiedzenia, powódka opuściła stanowisko pracy, a zatem rozwiązanie stosunku pracy za porozumieniem stron było jedynym sposobem, który nie skutkował koniecznością wyciągnięcia konsekwencji prawnych i finansowych w stosunku do powódki ze strony pracodawcy. Poza sporem jest, że strony w żaden sposób nie uzgadniały rozwiązania umowy o pracę za[porozumieniem stron, a przecież porozumienie stron wymaga zgodnego oświadczenia woli obu stron, a w tym przypadku – co jest bezspornym, tak nie było. Powódka złożyła w dniu 22 grudnia 2016r. jednostronne oświadczenie woli o rozwiązaniu z pozwaną spółką stosunku pracy na podstawie art. 55 §1¹ kp i tego dnia to oświadczenie woli do pracodawcy wpłynęło. Rozwiązanie zaś umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracownika na podstawie art. 55 §1

¹ kp jest skuteczne bez względu na to, czy wskazane przez pracownika przyczyny rzeczywiście występują a ten sposób rozwiązania stosunku pracy winien znaleźć odzwierciedlenie w świadectwie pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 1999r. w sprawie I PKN 614/98).

Zatem pozwany pracodawca w świadectwie pracy noszącym datę sporządzenia 27 grudnia 2016r. zawarł nieprawidłowy zapis co do sposobu rozwiązania stosunku pracy, a zapis ten w pkt 3 należało oczywiście sprostować – na podstawie art. 97§2 ¹ kp.

Żądanie powódki zasądzenia na jej rzecz od pozwanej spółki kwoty 5.550,00 zł tytułem odszkodowania na podstawie art. 55§1 ¹ kp także jest uzasadnione.

Powódka w treści pisma rozwiązującego stosunek pracy wskazała konkretnie iż to niewypłacanie wynagrodzeń w terminie stanowiło przyczynę podjęcia przez niego decyzji o natychmiastowym rozwiązaniu stosunku pracy.

Zgodnie art.85 § 1 kp wypłaty wynagrodzenia za pracę dokonuje się co najmniej raz w miesiącu, w stałym i ustalonym z góry terminie. W myśl zaś art. 86 § 1 kp pracodawca jest obowiązany wypłacać wynagrodzenie w miejscu, terminie i czasie określonym w regulaminie pracy. Poza sporem pozostaje, że w pozwanej spółce termin wypłaty miesięcznych wynagrodzeń ustalony został na 10 każdego miesiąca. Jak zeznała powódka przesłuchana w sprawie w trybie art. 299 kpc, a jej zeznania nie były kwestionowane przez stronę pozwaną, od lipca 2016r. otrzymała ona wynagrodzenie za pracę z opóźnieniem, w szczególności wynagrodzenie za listopad 2016r. nie było jej wypłacone w dniu 10 grudnia 2016r. tylko później.

Pozwana spółka nie kwestionuje tego faktu, tylko wskazuje, że problemy z wypłatą wynagrodzeń dla pracowników sklepu na czas i na konto związane były z przyczynami niezależnymi od spółki, a konkretnie z nieuprawnionymi działaniami podejmowanymi w 2016r. wobec pozwanej spółki przez (...) sp. z o.o. Zauważyć w tym miejscu należy - co znalazło odzwierciedlenia w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2000r. (I PKN 516/99), iż pracodawca który nie wypłaca wynagrodzenia w terminie i w całości, ciężko narusza swój podstawowy obowiązek z winy umyślnej, choćby z przyczyn niezawinionych nie uzyskał środków finansowych na wynagrodzenia, bo obowiązkiem pracodawcy jest terminowe płacenie wynagrodzenia, a nie uzyskiwanie na to wynagrodzenie środków finansowych. Bezspornym jest, że pozwany pracodawca w momencie, gdy powódka podejmowała decyzję o rozwiązaniu stosunku pracy z winy pracodawcy, wypłacił jej wprawdzie wynagrodzenie za listopad 2016r., ale jak zeznała powódka, a jej zeznania sąd obdarzył wiarą w całości wobec tego, że strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów iżby było inaczej, wypłata tego wynagrodzenia odbyła się nieterminowo, bo nie w dniu 10 grudnia 2016r., tylko później. Zresztą, jak zeznała powódka i znowu jej zeznania sąd obdarzył wiarą w całości, począwszy od lipca 2016r. pozwany pracodawca regularnie opóźniał się w wypłacie jej wynagrodzenia w terminach umownych. Oczywiście i logicznym jest, że niewypłacenie powódce do dnia 10 grudnia 2016r. wynagrodzenia za miesiąc listopad 2016r., w sytuacji gdy od kilku miesięcy to wynagrodzenie nie było jej wypłacane na czas, mogło spowodować, że powódka, która ma utrzymaniu rodzinę i - co jest oczywistym, zobowiązania finansowe, znalazła się po raz kolejny w trudnej sytuacji ekonomicznej i wobec tego, że w poprzednich miesiącach wynagrodzenie także nie było płacone na czas i w terminie, to mogła poczuć niepewność co do uzyskiwania stałych dochodów na czas w przyszłości. Obowiązkiem pracodawcy bowiem – co jeszcze raz należy podkreślić jest wypłacanie wynagrodzenia na czas bez względu na to, czy pracodawca dysponuje środkami finansowymi czy też nie. Niewypłacanie przez okres kolejnych miesięcy wynagrodzenia na czas z pewnością stanowi ciężkie naruszenie przez pracodawcę jego obowiązków względem pracownika, który w takiej sytuacji mógł podjąć decyzję o natychmiastowym rozwiązaniu stosunku pracy.

Podnieść należy, iż powódka swoje oświadczenie woli o rozwiązaniu stosunku w takim trybie złożyła zgodnie z art. 52 § 2 k.p. w zw. z art. 55 § 2 k.p. Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego, w przypadku wielokrotnego naruszenia podstawowego obowiązku pracodawcy w postaci niewypłacania wynagrodzenia termin 1 miesiąca powinien być liczony od momentu dowiedzenia się o tym przez pracownika. W okolicznościach sprawy możliwe jest więc przyjęcie, że termin ten jest zachowany, gdy pracownik składa oświadczenie o rozwiązaniu umowy w ciągu miesiąca od dnia ostatniego naruszenia obowiązku przez pracodawcę (wyrok Sadu Najwyższego z dnia 24 października 2013r. w

sprawie II PK 25/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2006 r., I PK 54/06 (OSNP 2007, nr 15-16, poz. 219). Bezsprzeczne jest, że powódka w dniu składania oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy miała wypłacone wynagrodzenie za listopad 2016r., ale nastąpiło to z opóźnieniem tj. po dacie 10 grudnia 2016r., a więc stwierdzić należy, że powódka w terminie do 10 grudnia 2016r. nie otrzymała należnego jej wynagrodzenia za listopad 2016r., a zatem w świetle art. 52 § 2 k.p. w zw. z art. 55 § 2 k.p. mogła podjąć decyzję o rozwiązaniu stosunku pracy w związku z ciężkim naruszeniem przez pracodawcę obowiązku wypłaty wynagrodzenia za listopad 2016r. w umówionym terminie. Zauważyć należy, że pozwany pracodawca w momencie podejmowania przez powódkę decyzji o rozwiązaniu stosunku pracy nie wypłacał jej poborów na czas od lipca 2016r., co z pewnością stanowiło istotny problem ekonomiczny dla powódki i jej rodziny. Za wiarygodne więc należy uznać twierdzenia powódki, że zdecydowała się rozwiązać stosunek pracy natychmiast dopiero w grudniu, bo przede wszystkim po raz kolejny nie wypłacono jej wynagrodzenia na czas, a także – choć tego nie wskazała w treści pisma rozwiązującego stosunek pracy, wystąpiła wtedy sytuacja, która spowodowała że powódka mogła obiektywnie odczuwać dużą niepewność co do swojego dalszego losu jako pracownika spółki jako, że w dniu 22 grudnia nie został otwarty sklep prowadzony przez pozwaną spółkę, w którym miała pracować, a przygotowania do otwarcia tego sklepu, w których brała udział, odbywały się w skrajnie trudnych warunkach. Zdaniem sądu, trudno wymagać od powódki aż takiej lojalności wobec pozwanego pracodawcy, który zapewne z przyczyn niezależnych od siebie, to jednak, nie wypłacał na czas od kilku miesięcy wynagrodzenia powódce, która przecież świadczyła pracę na rzecz pozwanego, a więc działała dla dobra pozwanego, choć ten nie wywiązywał się z podstawowego obowiązku wobec pracownika, czyli wypłaty wynagrodzenia na czas za wykonaną pracę. Zatem uznać należy, że pozwany pracodawca w sposób ciężki naruszył wobec powódki swój podstawowy obowiązek pracodawcy wobec pracownika, a powódka miała uzasadnione podstawy, aby podjąć decyzję o zerwaniu stosunku pracy z pozwaną spółką.

W tym stanie rzeczy uznać należy, iż powódka w sposób zgodny z przepisami prawa i uzasadniony - bo w terminie do 10 grudnia 2016r. nie otrzymała należnego jej od pracodawcy wynagrodzenia za listopada 2016r., rozwiązała stosunek pracy łączący strony w trybie 55 §1¹ kp .

Konsekwencją takiego sposobu rozwiązania stosunku pracy jest uregulowanie zawarte w zd. 2 art. 55 §1¹ kp, które stanowi, że pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Powódka osiągała miesięczne wynagrodzenie w wysokości wynikającej z zaświadczenia czyli w wysokości 1.850 zł (k.27), a więc mając na uwadze przepis art. 36 kp, kwota odszkodowania wynosi 5.550,00 zł.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w sentencji.

Umorzenie postępowania co do co do żądania zasądzenia na jej rzecz od pozwanej spółki kwoty 1.409,53 zł tytułem wynagrodzenia za grudzień 2016r. i kwoty 176,19 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop uzasadnia przepis art. 355 § 1 w zw. z art. 203 § 1 i 4 w zw. z art. 469 kpc.

Nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności uzasadnia przepis art. 477² §1 kpc.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, przy uwzględnieniu §9 ust 1 pkt 2 i §2 pkt 4 oraz §15 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r, poz. 1804).